

fattelse, at resolutionen klart skulle have defineret, hvilke foranstaltninger sikkerhedsrådet i lyset af den internationale domstols afgørelse burde tage i anvendelse. Hvis det store antal afro-asiatiske forslagsstillere var tilfredse med den foreliggende tekst, ville hans delegation dog stemme for.

Da en række vestlige delegationer — ud over modstanden mod operative paragraf 7 b — var modstandere af adskillige andre bestemmelser, blev der fra amerikansk side fremsat en række indgribende ændringsforslag.

De amerikanske forslag gik ud på

1. at give præambulære paragraf 13 følgende ordlyd:

„dybt bekymret over, at situationen i Sydvestafrika udgør en farlig kilde til internationale gnidninger“,

2. at give operative paragraf 4 følgende ordlyd:

„er af den opfattelse, at et forsøg fra den sydafrikanske regerings side på helt eller delvis at indlemme Sydvestafrika ville være en grov krænkelse af mandatet og af folkeretten“,

3. at give operative paragraf 6 følgende ordlyd:

„fastslår, at situationen i Sydvestafrika udgør en farlig kilde til internationale gnidninger“,

4. at tilføje følgende til operative paragraf 7 a:

„i overensstemmelse med sikkerhedsrådets resolution af 7. august 1963 (A/5386)“,

5. at lade operative paragraf 7 b udgå,

6. at erstatte operative paragraf 8 b med en ny operativ paragraf 9 af følgende ordlyd:

„anmoder generalsekretæren om at udarbejde en oversigt over mineindustrien og andre internationale investeringer i Sydvestafrika og deres indvirkning på Sydvestafrikas folks velfærd“.

De amerikanske ændringsforslag mødtes med stærk modstand fra afro-asiatisk side. Både Guineas og Ghanas delegerede understregede, at man ikke ville acceptere nogen som helst ændring. De to lande opfordrede USA til at trække ændringsforslagene tilbage. Ghanas delegerede benyttede samtidig lejligheden til at angribe USA for dets racepolitik.

Den norske delegerede erklærede, at man fra norsk side gik ind for tanken om den sydvestafrikanske befolknings ret til selvbestemmelse og uafhængighed og altid havde støttet generalforsamlingens resolutioner om Sydvestafrika. Det foreliggende udkast rummede imidlertid visse bestemmelser, som Norge desværre ikke kunne støtte, selv om man var enig med forslagsstillerne i det tilstræbte mål. Særlig bestemmelsen i paragraf 7 om embargo på eksport af våben og olie til Sydafrika var ikke i overensstemmelse med Norges opfattelse af den retlige fremgangsmåde, da Sydvestafrikaspørgsmålet stadig verserede for den internationale domstol, og da apartheidspørgsmålet blev behandlet af sikkerhedsrådet.

Landsretssagfører Hermod Lannung afgav den 7. november et nyt indlæg. Han indledte med at understrege Danmarks forståelse for de afro-asiatiske landes indstilling, omtalte derefter Danmarks forskellige indvendinger mod punkter i resolutionsforslaget og erklærede, at Danmark derfor ville stemme for de amerikanske ændringsforslag. Specielt med hensyn til operative paragraf 7 b fremhævedes det danske synspunkt, hvorefter sanktioner af denne art er undergivet sikkerhedsrådets enekompetence. Den danske delegerede sluttede sit indlæg med en indtrængende appel til de afro-asiatiske lande om at opgive paragraf 7 b.

Ved afstemningen den 9. november stemtes der først om de amerikanske ændringsforslag. Den danske og de andre nordiske delegationer stemte for disse forslag, idet Finland dog afstod på nr. 4.

De amerikanske ændringsforslag blev imidlertid forkastet med betydelige flertal. Derefter sattes selve resolutionsforslaget til afstemning. Ved delafstemning om operative paragraf 7 b blev denne bestemmelse vedtaget med 72 stemmer for mod 14 (herunder Storbritannien og Finland), medens 18 stater afstod (herunder de øvrige nordiske lande). Resolutionsforslaget blev derefter vedtaget i sin helhed med 82 stemmer for og 6 imod (Sydafrika, Frankrig, Storbritannien, USA, Portugal og Spanien), medens 16 lande afstod, herunder samtlige nordiske lande.

Den 13. november kom resolutionsforslaget til afstemning i generalforsamlingen og blev vedtaget med 84 stemmer mod 6,